

Gunta Lāce (no kreisās), Linda Tauriņa, Rudīte Putniņa un Mārtiņš Kociņš – daļa no aktieriem, kuri iestudējumā *Kā iet?* atļāva ielūkoties savas dzīves stāstos

Ausekļieši izliek savas dvēseles uz plaukstas

Sestdien Ausekļa Limbažu teātris kopā ar draugiem svinēja savu 134. gadadienu. Kā dāvana visiem klātesošajiem šajā jubilejā un gaidāmajos gadumijas svētkos bija dziedātājas Ievas Akurāteres uzstāšanās. Saistībā ar to tika pieminēta arī viņas mamma, teātra kritiķe Līvija Akurātere, kura mīlēja amatiermākslu un nebija vienaldzīga pret limbažnieku spēli. Savukārt Ieva ar savām dziesmām ne vien iesildīja sirdis Ziemassvētkiem, bet arī atgādināja par Atmodu. Daudziem viņa saistās ar sabiedrības modināšanas dziesmām tajos laikos. Un tieši viņa, stāstīdama par dziesmu izvēli koncertam, it kā aizsāka tā vakara nākamo cēlienu – iestudējumu *Kā iet?*

Pirmizrāde jau bija notikusi piektdienas vakarā. Īsi pirms tam uzrunāju iestu-

dējuma režisoru Didzi Jonovu. Pāris gadu viņš Limbažos neko nebija iestudējis. – *Jebkuram cilvēkam ir nepieciešams darīt kaut ko neikdienišķu, neparastu, vārdu sakot – radošu!* – viņš atzina sarunā. Tas arī bija iemesls, lai atkal strādātu Limbažos, pie tam ar šaipusē ne īpaši pazīstamu metodi – dokumentālo žanru. Lai gan iestudējuma dalībniekiem tas bija svešs un viņu mudinājums bija frāzē *būs interesanti*, Didzis pats jau aptuveni zināja, ko dara. Iepriekš viņš iestudējis vairākas šāda žanra izrādes – ar skolu jauniešiem, kā arī Dānijas kultūras institūta projektos. Tur gan bija savi nosacījumi – noteikta izrādes tēma: demokrātija, sabiedrības integrācija u.tml. Šīs noteiktās robežas viņu garlaikojušas. Skatītājiem Limbažu izrā-

dē afišā tika solīti *īsti cilvēki un īsti stāsti*, un tā arī bija! Katrs no tiem deviņiem, teiksim – stāstniekiem (jo vai pareizi šajā gadījumā būtu teikt, ka aktieriem), runāja par savām bērnības atmiņām, par to, kas viņam saistās ar mīļumu, kas paša dzīvē ir vērtība. – *Tas bija interesants process, kā līdz tam nonācām. Viss dzima uz vietas, procesā. No vienas puses, tas ir nepierasti, neierasti, no otras – pat ikdienišķi, jo mēs ik dienu tādus vai līdzīgus stāstus vēstām uz ielas vai svētkos satiktiem saviem paziņām, draugiem, – sprieda režisors.*

Vairāk par izrādi un tās veidotājiem – 6. lappusē.

Regīna TAMANE
Gunta APSES foto

Ausekļieši izliek savas dvēseles uz plaukstu

(Sākums – 1. lpp.)

Nedēļas nogalē Ausekļa Limbažu teātris svinēja savu jubileju un piedzīvoja arī pirmizrādi. Didzis Jūnove, kurš vada spoguļošanas nodarbības un nodarbojas ar rūnu likšanu, šoreiz bija izdomājis aktieros it kā rotalājosies un saudzīgi papļest vaļā atmiņas, lai tās izstāstītu skatītājiem. Tās bija gan smieklīgas, gan smeldzīgas. – *Didzis gribēja no mums vilkt ārā sāpīgas lietišķas. Viņš to māc izdarīt nemanāmi, ne jau velti strādā ar cilvēkiem. Visu laiku mūs slavēja, un mēs viņam ļāvāmies. Didzis ir viltīgs!* – atzina iestudējuma dalībniece Indra Ābele. Vēl režisors tika slavēts par iecietību un pacietību darbā ar aktieriem, bet viņš caur smiekliem atzina, ka tā bijusi tāda taktika. – *Es biju no aktieriem atkarīgs, lugas materiāla nebija un tos stāstus vajadzēja no viņiem izvilināt.*

Tomēr beigās izrādījās, ka šī sevis, varētu teikt, ķidāšana, visiem gluži labi patikusi. Lai arī brīžiem, jau nez kuro reizi paužot kādu gadījumu no savas dzīves, pašam stāstītājam acīs ieriesās pa asarai... – *Tas bija brīnišķīgi, ka varēju atgriezties bērnībā, izdomāt līdz galam neizdomātās domas par to,* – atzina Sandra Avotiņa, kura Limbažu teātra iestudējumā piedalījās pirmoreiz, bet, kā zināms, pati ir režisore. Un šis darbiņš Sandrai ir jauna pieredze. Pirmoreiz teātra spēlē bija iesaistījies arī Baiba Griščuka, kura teica, ka viss laikam dzīvē patiesībā notiek vienkārši. Vēlējusies pārmaiņas, atnākusi uz teātri, un te priekšā Didzis ar savu izrādi. – *Man kā terapeitei šis bija pašterapijas darbs, ceļš pie sevis. Ļoti skaists.* Pašironiski secinājumus par savu dzīvi, arī piedzīvojot pirmreizību uz Limbažu teātra skatuves, izdarīja Gunta Lāce.

– *Teātra māja ir otra gaišākā vieta Limbažos tūlīt aiz ģimnāzijas,* – viņa secināja. (Šis teksts jo labi saprotams, ja zinām, ka viņa ir novada ģimnāzijas direktore.) Gunta atzina, ka stāsts par pirmoreiz ieraudzītu pliku vīrieti viņas mammai, kura arī bija skatītāju rindās, jau bija zināms. – *Par pipēšanu viņa dzirdēja pirmoreiz un vēl cer, ka tā nav taisnība,* – nosmēja sarunbiedre. Viņas ieguvums, darbojoties teātrī, ir satiktie ārkārtīgi interesantie un patīkamie cilvēki. – *Turklāt es sevī iekustināju tādas lietas, ko bez šīs izrādes nebūtu izdarījusi,* – viņa padalījās sajūtās.

Aktrise ar pieredzi I. Ābele atzina, ka savu dzīves, ne īstas lugas tekstu runāt uz skatuves, no vienas puses, ir vieglāk. Kaut ko nojaucot, kaitē vien sev, ne partnerim. Linda Tauriņa, kura arī skatuves dēļus izbaudījusi ne reizi vien, sprieda, ka šīs izrādes vērtība – aktieru stāsti – rod

turpinājumu skatītājos, jo liek atcerēties līdzīgus gadījumus un emocijas viņu dzīvē. – *Tā bija terapija grupā, kas ļāva mums labi iepazīt citam citu. Pirms nonācām pie stāstāmā, izrunājām vēl daudz ko,* – viņa atklāj izrādes tapšanas procesu un secina, ka tas bija labs saliedēšanas treniņš. Šķiet, šī terapija tagad turpinās ar skatītājiem. Noslēgumā Limbažu pašvaldības Izglītības un kultūras nodaļas vadītāja Sigita Upmale teica paldies izrādes komandai par uzdrīkstēšanos uzlikt savas dvēseles uz delnas, tā mudinot skatītājus padomāt arī par savām vērtībām.

Režisors atklāj, ka tāds arī bijis mērķis: – *Klausāties citos un ieklausāties arī sevī! Stāstām, ko vēlamies, kā jūtamies. Neviens universitāte neiemācīs to, ko gūstam, komunicējot ar citiem.*

Regīna TAMANE